

TITOL: Evocació Marinera

AUTOR: Josep Maria Subirachs

ANY: 1960

MATERIAL: Bronze

TÈCNICA: Textures i relleus en bronze.

HISTORIA

Encàrrec del Ajuntament de Barcelona. L'aparició d'escultures d'art abstracte al carrer va provocar una sèrie de polèmiques. De fet, ja va esclatar la primera en 1958 quan La catedral, de Josep Maria Subirachs, va obtenir ex aequo el premi Sant Jordi que atorgava la Diputació de Barcelona, i alguns crítics van manifestar la seva disconformitat. Quan l'Ajuntament de Barcelona va encarregar també a Subirachs un monument mariner va ensopegar amb el rebuig de la Comandància de Marina que no volia que fos col·locat davant del seu edifici. Finalment, l'Ajuntament el va posar davant d'on estava l'Institut de Recerques Pesqueres, al final del passeig Nacional, avui de Joan de Borbó, i va ser inaugurat el dia de la Verge del Carmen, patrona dels pescadors, el 16 de juliol de 1960. Encara que mesos després, el diari falangista La Premsa demanava que es canviés per una escultura més clàssica, un pescador obra de Miguel Oslé.

DESCRIPCIO TÈCNICA

Obra abstracta alineada amb l'informalisme i realitzada en bronze, L'escultura és un resum de l'essència de la mar com a element d'unió, de navegació i no de la mar-naturalesa. Per això l'ancora, l'hèlix, el timó, han servit de base remota per a la culminació de l'obra que ha estat tractada amb les qualitats que la mar proporciona als objectes que han romàs durant llarg temps en els seus dominis.

DESCRIPCIÓ CONCEPTUAL

És una de les primeres escultures no figuratives dels espais públics de la ciutat que permet fer volar la imaginació de qui passeja a prop i l'observa.

Es pot veure una hèlix, o un ancora, o un timó, o simplement un objecte erosionat per la mar. La imaginació no té límits, però per a molts l'obra evoca algun tema marítim.

La peça no pretén ser una simple evocació de la mar, sinó del nostre passat mariner. Per això, les seves formes punxegudes evocuen proes de vaixells, la cua d'un cetaci, una àncora... veles i ones que amenacen amb trencar sobre fràgils embarcacions, a l'hora que retre homenatge a la lluita dels éssers humans per la supervivència i el domini d'aquest entorn vital.

DESCRIPCIÓ FORMAL

És tracta d'una forma abstracta elegantíssima, de superfície rugosa i formes punxegudes. Una particularitat d'aquesta peça és que es recolza directament sobre terra, sense cap base ni pedestal.

JUSTIFICACIÓ DE LA SEVA RELACIÓ AMB L'ESPAI

Finalment ha estat portada al Passeig Joan de Borbó en la seva intersecció amb el Marítim. En aquest punt en què la ciutat de Barcelona es troba amb la mar. L'escultura ha estat emplaçada sobre terra ferma i no sobre un petit llac artificial, per considerar l'autor que, la creació d'una zona de tipus aquàtic, era desvirtuar l'essència mateixa de l'escultura, amb l'erecció d'un ambient artificial, i més tenint en compte que la mar serveix de fons a l'obra.

Això en teoria perquè a la pràctica no es veu el mar i uns arbres frondosos amb els seus parterres trenquen la possible connexió amb el mar (que seria possible uns 50 metres a la seva dreta) i el converteixen en un perfecte urinari públic.